

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek **1) V. K.**, bytom P.P., **2) E. P.**, bytom P.P., obe zastúpené JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, Sov. Hrdinov č. 163/66, proti odporcovi **M. L.**, bytom P.P., **zastúpenému JUDr. Lukášom Kišeľakom, advokátom**, so sídlom v P., Jarková č. 63, **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde P. pod sp. zn. 13 C 101/2010, o dovolaní navrhovateľiek 1) a 2) proti rozsudku Krajského súdu v P. z 19. decembra 2013, sp. zn. 12 Co 83/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd P. rozsudkom z 25. januára 2012, č. k. 13 C 101/2010–224 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľky domáhali voči odporcovi a voči D. L., v tom čase odporkyne 2) určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi, každá v podiele $\frac{1}{2}$ nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území P., zapísanej na LV č. X. – trojizbový byt č. 5 nachádzajúci sa na druhom poschodí obytného domu súpisného č. X. vo vchode č. X. na ulici J., postavený na parcele KN X. v podiele pod B5 v celosti s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti X.X.s podielom na pozemku evidovaným na LV č. X., katastrálne územie P. parcela KN X., druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 637 m² v podiele pod B 26 vo výške X.. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p. Vo svojom odôvodnení uviedol, že kúpna zmluva uzavretá medzi navrhovateľkami 1) a 2) a D. L., pôvodnou odporkyňou 2) z 31. októbra 2008 bola platnou zmluvou. Pôvodná odporkyňa 2) následne uzavretou Kúpnu zmluvou zo 17. decembra 2008 medzi ňou a odporcom (M. L., pôvodne odporcom 1)) platne teda previedla

byt na pôvodného odporcu 1). V konaní súd nemal preukázaný žiadny dôvod neplatnosti tejto zmluvy.

Na odvolanie navrhovateliek Krajský súd v P. rozsudkom 27. novembra 2012, sp. zn. 12 Co 55/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu proti odporkyňi 2). Rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu proti odporcovi 1) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Výrok rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa voči odporkyňi 2) odôvodnil tým, že táto nie je v spore pasívne legitimovaná, keďže pasívna legitimácia svedčí zapísanému vlastníkovi sporného bytu, navrhovateľky nemôžu byť úspešné v žalobnom návrhu o určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k nevlastníčke – odporkyňi 2). Zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa voči odporcovi 1) odôvodnil tým, že rozsudkom Krajského súdu v P. z 26. Októbra 2011, č. k. 1 To 90/2011–10149 bola M.M. W. A. V., matka odporkyne 1), uznaná vinnou z trestného činu uvedenia iného do omylu a spôsobenia na cudzom majetku značnej škody (trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Trestného zákona) a bola právoplatne odsúdená na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2011. V zmysle tohto rozsudku matka odporkyne 2) poškodené E. P. a M.. V. K. (navrhovateľky) uviedla do omylu pri uzatváraní Kúpnej zmluvy z 31. októbra 2008 a napriek ústnej dohode im nevyplatila kúpnu cenu 2.050.000,- Sk a ani nemala v úmysle im túto sumu zaplatiť. Nedošlo k zaplateniu ani kúpnej sumy 320.000,- Sk. Z uvedeného dôvodu Kúpna zmluva z 31. októbra 2008 je neplatná. Pre neplatnosť tejto zmluvy je potrebné riešiť otázku platnosti uzavretej zmluvy medzi odporkyňou 2) a odporcom 1).

Okresný súd P. v poradí druhým rozsudkom z 26. júna 2013, č. k. 13 C 101/2010–431 návrh zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom aktívnej legitimácie navrhovateliek 1) a 2) v predmetnom konaní. Konštatoval, že navrhovateľky 1) a 2) ako kupujúce a T. N. M. ako predávajúci uzavreli Kúpnu zmluvu z 6. mája 2008 o prevode sporného bytu. Medzi predávajúcim a kupujúcimi došlo k dohode o kúpnej cene vo výške 2.050.000,- Sk. Navrhovateľky 1) a 2) kúpili sporný byt za dohodnutú kúpnu cenu, v kúpnej zmluve však je uvedená odchylná kúpna cena, ako bola skutočne dojednaná. Predmetnú kúpnu zmluvu preto súd kvalifikoval ako absolútne neplatnú, lebo nebola dodržaná vyžadovaná forma zmluvy zákonom. Neplatnosť kúpnej zmluvy videl aj v tom, že išlo o obchádzanie cenových predpisov a to obchádzanie daňových predpisov, lebo

predávajúci T. N. M. chcel platiť nižšie dane z predaja nehnuteľnosti. Rozsudok odôvodnil tiež nedostatkom nalievavého právneho záujmu na požadovanom určení.

Na odvolanie navrhovateľiek 1) a 2) Krajský súd v P. rozsudkom z 19. decembra 2013, sp. zn. 12 Co 83/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Poukázal na to, že aktívnu legitímáciu v spore pri určení vlastníckeho práva musia účastníci preukázať, že toto právo im patrí. Navrhovateľky 1) a 2) svoje vlastnícke právo odvodzovali od Kúpnej zmluvy zo 6. mája 2008. Táto kúpna zmluva nevyjadruje skutočnú vôľu účastníkov predávať a kupovať sporný byt za 300.000,- Sk. Nebola tu zhoda vôle účastníkov, čo je zrejmé aj z následného konania, vyplatenia kúpnej ceny 2.050.000,- Sk. Tento zastieraný právny úkon pri uzatváraní písomnej kúpnej zmluvy nezodpovedá vôli účastníkov a preto je neplatný. Vôľa účastníkov nebola premietnutá do písomnej formy vyžadovanej zákonom, t. j. predat' byt za 2.050.000,- Sk. Pre absolútnu neplatnosť Kúpnej zmluvy zo 6. mája 2008 sa navrhovateľky nestali vlastníčkami sporného bytu. Ako nevlastníčky sporných nehnuteľností sa nemôžu domáhať určenia tohto vlastníctva. K absolútnej neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy z dôvodu obchádzania daňových predpisov odvolací súd upriamil pozornosť na Nález Ústavného súdu z 21. novembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 340/2012–62 v zdanlivo obdobnej veci a uviedol, že porušenie daňových predpisov nevedie k neplatnosti súkromnoprávneho úkonu. Uvedenie nižšej kúpnej ceny znamená obchádzanie daňového predpisu, ale to ešte neznamená neplatnosť právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby len pre nedodržanie daňového predpisu by bolo nesprávne.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali navrhovateľky 1) a 2) dovolanie, navrhli, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v P. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolateľky svoje dovolanie odôvodňovali § 237 písm. f/ O.s.p. Poukázali na to, že na nich bol spáchaný podvod a z tohto dôvodu kúpna zmluva, ktorou odpredali byt je absolútne neplatná pre rozpor s trestným zákonom. Neúspech navrhovateľiek odvolací súd odôvodnil tým, že žaloba na určenie vlastníckeho práva je nedôvodná, pretože ani navrhovateľky sa nestali vlastníčkami bytu. Vlastníkom je podľa súdu osoba, ktorá o to nejaví záujem a ktorá ani nebola vyslúchnutá. Táto osoba by mala vrátiť kúpnu cenu navrhovateľkám. Odporca býva v byte, ktorého nie je vlastníkom. V konaní pred odvolacím súdom bol odvolaciemu súdu predložený nález Ústavného súdu IV. ÚS 340/2012, odvolací

súd sa však o tomto náleze absolútne nezmieňuje, s predmetným nálezom sa vôbec nevyrovnal. Úlohou súdov je vyrovnať sa s autoritou ústavného súdu s diametrálne odlišným právnym názorom. Súd svojou neurčitosťou v judikatúre navrhovateľky pozbavil možnosti uplatňovať ich práva, zatiaľ čo iným osobám nachádzajúcim sa v rovnakej situácii boli práva priznané. Došlo k porušeniu čl. 6(1)Dohovoru. Povinnosťou súdu je rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon. Odvolací súd neuviedol k spomínanému nálezu ani slovo a pritom sa na tento nález pred odvolacím súdom poukazovalo a predstavoval v podstate aj dôvody, ktoré mali byť pre odvolací súd hodné pozornosti. Nedostali žiadnu odpoveď na zásadné závery ústavného súdu, v tomto smere je rozsudok arbitrárny a vôbec nie presvedčivý. Nález bol veľkou nádejou na spravodlivé posúdenie veci. Rozsiahlou súčasťou dovolania je aj doslovné citovanie Nálezu Ústavného súdu z 22. novembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 340/2012–62 a to časti II.2 a III.

Odporca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľiek navrhol dovolanie zamietnuť. Poukázal na zásadu „iura movit curia“, t. j. že žiadne účastníkmi predložené súdne rozhodnutie v súdnom konaní nie je dôkazným prostriedkom, či dokonca dôkazom podliehajúcim definícii podľa § 125 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpené v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože

po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie navrhovateľiek smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto dôvodov nie je daná.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola navrhovateľkám odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť

a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Na odňatie možnosti konať pred súdom dovolací súd prihliada z úradnej povinnosti a pod týmto pojmom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Navrhovateľky v podstate namietali, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd napriek tomu, že mu bol predložený nález Ústavného súdu IV. ÚS 340/2012, odvolací súd sa o tomto náleze absolútne nezmieňuje, s predmetným nálezom sa vôbec nevyrovnal. Úlohou súdov je vyrovnáť sa s autoritou ústavného súdu s diametrálne odlišným právnym názorom. K spomínanému nálezmu neuviedol ani slovo. Nedostali žiadnu odpoveď na zásadné závery ústavného súdu, v tomto smere je rozsudok arbitrárny a vôbec nie presvedčivý.

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku, ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd viackrát zdôraznil povinnosť súdov rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa súd odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť. Ústavný súd SR uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp

právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).“ (IV. ÚS 14/07).

Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti súdov vyrovnat' sa s argumentmi účastníkov konania uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Zo spisu vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o dôvodnosti absolútnej neplatnosti Kúpnej zmluvy zo 6. mája 2008. Neplatnosť zmluvy vzhľadom na to, že medzi predávajúcim a kupujúcimi došlo k dohode o kúpnej cene vo výške 2.050.000,- Sk. Navrhovateľky 1) a 2) kúpili sporný byt za dohodnutú kúpnu cenu, v kúpnej zmluve však je uvedená odchylná kúpna cena, ako bola skutočne dojednaná. Keďže nebola dodržaná zákonom vyžadovaná forma zmluvy, je absolútne neplatná. Neplatnosť kúpnej zmluvy videl aj v tom, že išlo o obchádzanie cenových predpisov a to obchádzanie daňových predpisov, lebo predávajúci T. N. M. chcel platiť nižšie dane z predaja nehnuteľnosti. Odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, že kúpna zmluva nevyjadruje skutočnú vôľu účastníkov predávať a kupovať sporný byt za 300.000,- Sk, nebola tu zhoda vôle účastníkov, čo je zrejme aj z následného konania, vyplatenia kúpnej ceny 2.050.000,- Sk. Tento zastieraný právny úkon pri uzatváraní písomnej kúpnej zmluvy nezodpovedá vôli účastníkov a preto je neplatný. Vôľa účastníkov nebola premietnutá do písomnej formy vyžadovanej zákonom, t. j. predat' byt za 2.050.000,- Sk. K ďalšiemu dôvodu, ktorým súd prvého stupňa odôvodnil neplatnosť zmluvy uviedol:

„Uvedenie nižšej kúpnej zmluvy znamená obchádzanie daňového predpisu, ale to ešte neznamená neplatnosť právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby len pre nedodržanie daňového predpisu by bolo nesprávne.“ a poukázal na Nález Ústavného súdu z 21. novembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 340/2012–62. Z uvedeného vyššie je jednoznačné, že odvolací súd neplatnosť kúpnej zmluvy vyvodil z nevyjadrenia skutočnej vôle účastníkov kúpnej zmluvy, ale z obchádzania cenových (daňových) predpisov neplatnosť nevyvodzoval (na rozdiel od súdu prvého stupňa). Taktiež sa vyporiadal aj s Nálezom Ústavného súdu uvedeným v dovolaní.

Vo veci nedošlo k porušeniu povinnosti súdov rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva. Odvolací súd sa neodklonil od rozhodnutia v obdobnej veci.

Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, podrobne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu prvého stupňa ako ani odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie navrhovateľ v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní navrhovateľky nemali úspech a nevzniklo im právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovi, ktorý bol v dovolacom konaní procesne úspešný, nepriznal dovolací súd náhradu trov tohto konania. Odporca so uplatnil trov dovolacieho konania, tieto však nevyšiel (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová